

ПЕРЕХІД ДО ЦИФРОВОГО МИСЛЕННЯ: ЛОКАЛЬНИЙ ВИМІР

матеріали круглого столу

Реалізація громадських ініціатив в умовах діджиталізації на локальному рівні

Дистанційна освіта - плюси та мінуси

Демократія на локальному рівні - досягнення та ризики

#Digital_mindsetNGO

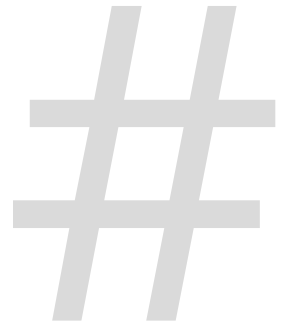
Перехід до цифрового мислення: локальний вимір. Матеріали круглого столу. - Інститут соціокультурного менеджменту. Кропивницький. 2020. 20 с.

2020 рік можна назвати проривом в аспектах діджитал розвитку в Україні. Карантинні обмеження спричинили реорганізацію буденності, звичної раніше діяльності офлайн на новий орієнтир – онлайн. 30 липня 2020 року Інститутом соціокультурного менеджменту було проведено круглий стіл «Перехід до цифрового мислення: локальний вимір»*. Зміст обговорення зачепив різні сфери трансформації діяльності, зокрема, в громадському секторі, середній та вищій освіті, медійному просторі, архівній та політичній справах.

*Захід було проведено в рамках проекту ІСКМ «Перехід до цифрового мислення», що здійснюється за підтримки Фонду сприяння демократії Посольства США в Україні.

Підготовка видання здійснена в рамках проекту за підтримки Фонду сприяння демократії Посольства США в Україні. Погляди авторів не обов'язково збігаються з офіційною позицією уряду США. / Supported by the Democracy Commission Small Grants Program of the U.S. Embassy to Ukraine. The views of the authors do not necessarily reflect the official position of the U.S. Government.

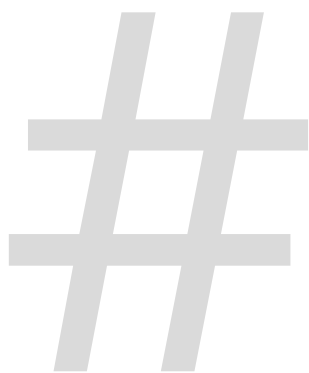

МАТЕРІАЛИ КРУГЛОГО СТОЛУ

**ПЕРЕХІД ДО ЦИФРОВОГО МИСЛЕННЯ:
ЛОКАЛЬНИЙ ВИМІР**

30/07/2020 м.Кропивницький

ЗМІСТ

Матеріали круглого столу: "Перехід до
цифрового мислення: локальний вимір"

3 ст.

Про проект "Перехід до цифрового мислення" /
"Transition to the digital mindset"

17 ст.

Про Інститут соціокультурного менеджменту

18 ст.

ПЕРЕХІД ДО ЦИФРОВОГО МИСЛЕННЯ: ЛОКАЛЬНИЙ ВИМІР

Учасник 1:

Шановні друзі, ми раді вас вітати. Я представляю громадську організацію Інститут соціокультурного менеджменту. В межах нашого проєкту «Перехід до цифрового мислення» за підтримки Фонду сприяння демократії Посольства США в Україні, ми зібрались на круглий стіл, який допоможе нам з'ясувати, які є можливості для реалізації локальних ініціатив за допомогою діджитал-інструментарію, які є плюси та мінуси, враховуючи ситуацію з пандемією і, найбільш важливе питання – які є досягнення та ризики для локальної демократії наразі. Чому? Тому що багато з нас вже звикли, що, наприклад, дистанційна освіта – це позитивно, а ми відчуваємо, що це не зовсім позитивно. І для громадської активності є речі, які викликають певні роздуми. Тому, наше завдання в рамках цього проєкту – надати інструментарій локальним активістам, щоб вони мали змогу, незважаючи ні на що, реалізовувати власні ініціативи, використовуючи діджитал-інструменти.

Завданням круглого столу є те, щоб ми з'ясували проблемні точки, щоб наші експерти, яких ми залучаємо, з освітнього компоненту, мали змогу врахувати ці думки, що пролунають сьогодні. Для того, щоб скоригувати навчальну програму надалі. Ми намагались зібрати експертів, які будуть корисними нашим клієнтам і, враховуючи, постанову кабінету міністрів України щодо розповсюдження COVID-19. Надалі передаю слово нашому модератору.

ІСКМ

Учасниця 2:

Дякую, друзі! Надзвичайно приємно бути в такому дружньому експертному колі, щоб проговорити ті питання, які є на сьогодні актуальними, про що свідчить досить високий прояв до питань дистанційної освіти. До питань, з якими стикнулися і громадські активісти і державні структури під час пандемії. І ці сектори сьогодні стоять перед одним викликом – що нам робити аби не втратити свою цільову аудиторію, що нам робити для досягнення результатів, і не втратити якість. Користуючись таким експертним пулом, я сподіваюся, що ми сьогодні знайдемо відповіді на ці питання. Отже, на порядку денному сьогодні – реалізація громадських ініціатив в умовах діджиталізації на локальному рівні.

Сподіваюся, ми оцінимо з вами ситуацію, яка складається не тільки в нашому регіоні, як саме діджиталізація допомагає в умовах карантину. Будемо говорити про дистанційну освіту, про плюси та мінуси, а також поговоримо про демократію на місцевому рівні, особливо, напередодні майбутніх виборів. В нашому експертному середовищі є науковці, медіа – представники, представники, які опікуються реформою децентралізації та ті, хто займається інституційним розвитком. Тому, впевнена, що сьогодні пролунають багато думок, які будуть корисними для громадянського суспільства. Отже, розпочнемо з першого питання, яке я хочу поставити – наскільки оперативно і наскільки оперативно та якісно відреагував громадський сектор в українських реаліях на виклики діджиталізації і наскільки умови пандемії продемонстрували сильні та слабкі його сторони.

Учасник 3:

Всім доброго дня! Дякую за можливість виступити на круглому столі, використавши інструменти 21 століття, онлайн – комунікацію. Та робота, яка була проведена нашими громадськими організаціями, і, безпосередньо, ініціаторами сьогоднішнього заходу, Інститутом соціокультурного менеджменту, тому питання впровадження діджитал-інструментів в діяльність громадського сектору, активісти не були сконфужені ситуацією, яка виникла в результаті COVID-19. Для мене особисто це не було новиною, ми швидко переорієнтувались і продовжили комунікацію з клієнтами.

Учасник 1:

Почну з позитиву. Що ця ситуація з пандемією дала позитивного. Якщо пам'ятаєте, то три роки тому наша організація разом з експертами вже говорили про діджиталізацію, і не всі це розуміли. Ми залучили кращих фахівців, оскільки самі розуміли, що не маємо необхідної компетенції, які розробили нам освітню програму. І я згадую про те, що нам тоді сказали і як з усмішкою сприймалось. Нам розповіли про досвід Естонії, де в кожній бабусі на хуторі є смартфон. І от нещодавно, при підготовці матеріалу до інформаційного бюлетеню, спілкуючись з однією із громадських активісток з Кіровоградської області було почуто, що зараз у них всі бабусі зі смартфонами, тому що в умовах епідемії – це виключає людину з життя.

Учасник 4:

З іншої точки зору, на мою думку, не всі громадські організації були готові до такої ситуації, передусім пов'язаної з пандемією. Адже це люди, які працюють з людьми, а в умовах карантину було заборонено зібратися на якісь масові заходи. І ми їх готували до цього. Але є такі громадські активісти, які люблять навчатися заради навчання. І я розумію, що їм потрібно не те, щоб саме ті знання, які вони вже отримували на різних заходах, а потрібна саме психологічна підтримка. Звісно, якщо ти – громадський активіст у великому місті, це не так важко, як говорити, наприклад, про демократію в маленькому селі.

ІСКМ

Учасниця 2:

Ми послухали історії про те, яким чином реагує громадський сектор невеликих міст на діджиталізацію та пандемію. Мені цікавий досвід великої міжнародної організації, у якій є ряд програм та проєктів, які реалізуються в різних куточках країни і в яких беруть участь передусім громадські активісти. Звісно, ми не можемо порівнювати організацію з невеликого міста з потужностями великої, про те, ми говоримо про принципи. Тож, що ви зафіксували, що є таким характерним для громадського сектору? Запрошую учасника до виступу, будь ласка.

Учасник 5:

Хочу почати з того, що виклики невеликої організації і більш масштабної, в принципі,

одні і ті самі, але спроможність подолати ці виклики - різна. Саме моя діяльність, через те, щоб розкривати це, є молодіжна політика. Ми організовуємо дводенні або триденні семінари, на яких 2-3 тренери і протягом 8 годин проводиться навчання. І тут, основним викликом стало те, як ту інформацію, яка надавалася громадському сектору протягом 3-х днів вмістити в короткий проміжок часу однієї zoom-конференції або чогось іншого. Тут необхідно було реформувати всі формати і щоб швидко та якісно надати той об'єм інформації. Вже після першого тижня, як розпочався карантин, ми провели один онлайн-семінар. І було прийнято рішення. Щоб частіше на тиждень проводити навчання, але по півтори години. Тому що, наступний виклик

був - це те, що у людей розсіється увага. Коли працюєш з групою в 20-25 людей в аудиторії, це один тренер, сконцентрована увага на групу. А в період пандемії, коли люди сиділи вдома і ми не могли їх обмежувати, тому в семінарі онлайн могли взяти участь і 30 і 80 осіб. І виходячи з цього, треба було зрозуміти, з якою аудиторією це робити і в якому форматі? Отже, ми прийшли до того, що це будуть однотижневі семінари на одну тему, для того, щоб сконцентрувати увагу на цінність людей. Було дуже важко спочатку оцінити зануреність аудиторії. Тому, ми розробляли і певні анкети, тому що не всю інформацію можна передати онлайн. І, в принципі, ті результати, які ми зараз бачимо, то можемо сказати, що у нас вийшло.

Учасниця 2:

Зрозуміла ваша відповідь на цей виклик. Хочу поставити питання, про яке говорили раніше.

Попередній учасник, враховуючи власний досвід, підмітив, що в контексті взаємодії з громадськими активістами, вони, часто, на жаль, люблять сам процес навчання, не прагнучи результату. Чи помітили ви серед тієї аудиторії, яка є у вас?

Учасник 5:

Звісно, є певний відсоток людей, яким подобається просто навчатися. Але, ми, як організація, ставимо перед людьми мету, задачу. Якщо їм не подобається життя громади, то за допомогою інструментарію, який ми надаємо, вони можуть це змінити. Ми працюємо з активістами, небайдужими людьми, які переживають за громаду. Це не таке навчання, як в університеті, це не сухі лекції. Ми приводимо конкретні приклади інших, щоб бачити результати.

Учасник 1:

Хочу навести приклад, який от нещодавно була змога спостерігати. Беручи участь в одному із заходів, де був запрошений в якості експерта, побачив, що деякі активісти, завдяки реалізації певних проєктів, не зовсім розуміють розвиток громади. Одна з учасниць розповідала про свій досвід реалізації двох проєктів – встановлення вікону будівлі та проведення водогону. І далі вона розповідає, що зараз реалізовує громадські ініціативи, але ніхто з людей не хоче приєднуватися. І я нагадав їй проєкт з вікнами, що головним було – не встановлення вікон, а саме залучення громадян, щоб кожний визначився, чи потрібні взагалі ті вікна, а не те, що вирішила саме вона, адже працює в сільській раді. Тобто, принциповими є помилки в реалізації проєктів, коли дехто думає, що вікна та водогін – це головне, а не самі люди, не зміни в людях, щоб вони навчились відповідати за свої вчинки, щоб вони здавали гроші на те, що їм потрібно і т.д. Я та мої колеги можемо роками їздити по селам і розповідати про це, наводити приклади, але поки вони самі, на власному досвіді, не отримують позитиву в цьому напрямку, тоді їм буде важко.

Учасниця 2:

Дякую за ремарку. І у мене останнє питання в пункті щодо реалізації громадських ініціатив в епоху діджиталізації на локальному рівні. Ми почули думки щодо викликів в умовах діджиталізації в період пандемії. Почули оптимістичні погляди, хоча й і є проблеми. А питання моє буде таким, чи не вважаєте ви, що, діджиталізація, яка зараз нарешті, вона буде нерівномірною в Україні і відтак ми отримаємо нерівномірну карту проявів громадських позицій. Умовно кажучи, лідери – це великі міста, з інтернетом, вже підготовлені активісти і будуть десь на краю України забуті міста, активісти з села.

Учасник 3:

Хочу додати, що в даному випадку, і громадські активісти, і влада, почали плутати діджитал-інструменти та онлайн-спілкування, онлайн-заходи. Тому що це, зовсім інші речі, на мою думку. Так, дійсно, пандемія змусила нас перейти в онлайн-спілкування і звернути увагу на такі можливості, як технічні, так і уміння користуватися ними. Але, діджитал-інструменти – це набагато більший спектр, який сьогодні входить в наше суспільство і якого потрібно навчати громадян. Це, наприклад, те, що не використовується в місцевих радах, як я бачу. Це електронні петиції, які вже використовуються, це те

саме, що не видавання довідок, а використання сервісів, можливості яких сьогодні надають спрощення отримання інформації тощо.

Учасниця 2:

Звісно, це так, я не заперечую. Але я говорю, що буде нерівномірний розподіл. Враховуючи те, що всі знаходяться на різних рівнях. Ви зараз слушно підмітили, що є деякі місцеві ради, які не використовують активно електронний документообіг, але й є ті, хто робить це давно. Наприклад, Дніпропетровська обл. є лідерами в контексті з діджиталізації, ще задовго до того, як це стало популярним. Вони практикували виїзди в громади з нотаріусами, з різними дозвільними документами, щоб зробити всі необхідні юридичні дії, щоб не треба було ходити по різних кабінетам і т.д. мова йде про те, що Україна зіштовхнулась з цим викликом, знаходячись на різних ступенях готовності.

Учасник 1:

Я думаю, що цей процес буде не тільки не рівномірним, а і не оптимальним. Нерівномірність – це прояв не оптимальності. Тому що, підтримую попереднього учасника, що діджиталізація – це більш широкий спектр можливостей, глобальне явище. Але, навіть якщо це поняття звузити до теми проєкту нашого, наприклад, тільки реалізація громадських ініціатив. І буде 30% зусиль пов'язані з менеджментом. Як у свій час нас навчали експерти, що головне – це вірна побудова стратегії. Якщо немає стратегії, то буде нерівномірно, непослідовно, нерезультативно. У нас, будь-яка громада, роблять, нехтуючи базовими принципами. В нашій організації також, діджитал-інструментарій ще з 90-х років є, але не було стратегії. І завдяки рекомендаціям експертів, ми розробили, можливо, не оптимальну, але стратегію.

Учасниця 2:

Тобто, якщо вас немає на діджитал-мапі України з вашою громадською діяльністю, якщо ви не активний гравець в нових реаліях, не учасник культурного життя в цифровому вимірі, це проблема ваша, оскільки ви цим не опікувалися своєчасно.

Учасник 6:

Можна сказати більш простою мовою, що це пов'язано з грошима. Не знає про вас google – гроші до вас не ідуть. От, наприклад, коли експерти розподіляють міжнародні кошти, вони спершу роблять запит у google. Якщо вас там немає, або наприклад, у вас є сторінка Facebook, а ви робите тільки перепости тієї чи іншої інформації, а не створюєте власний контент, то, на думку більшості експертів, ви не заслуговуєте грошей на підтримку власної діяльності.

Учасниця 2:

В цьому, можливо, можна і побачити позитив, адже це буде стимулювати до роботи і відсіювання тих, хто є формальними. Дяку за ваші думки, ми поступово переходимо на другий рівень нашої дискусії, де поговоримо про дистанційну освіту – плюси та мінуси, з якими ми стикнулися під час пандемії. І я запрошую першого учасника виступити. Тож, дистанційна освіта, як і інші сектори, не тільки в нашій країні, а й у світі, зіштовхнулися з тими викликами, які нам завдала пандемія. Дистанційна освіта – це не нове явище в умовах нашої країни, світових реалій. Але, саме пандемія вивела дистанційну освіту на дещо інший рівень. Тож, пряме просте питання – чи готова була дистанційна освіта до цих викликів, на вашу думку?

Учасниця 7:

На мою думку, повністю ми не були готові. Я, як людина працюю в цьому секторі, можу сказати з боку і вищої освіти і середньої, ми швидко зібрались, сконцентрувались, нас ніхто не навчав. В школі, буквально декілька днів, поки ми організувалися, була вироблена певна стратегія, що ми робимо. Була створена загальна група у мережі Facebook, загальношкільна група Viber і розбита по класам. Кожну дитину приєднали і кожного вчителя, де він викладає також. Це було зроблено на центральному рівні. Кожної п'ятниці виставлявся розклад, вчителі викладали матеріал згідно розкладу. В мене, наприклад, математичний клас, і кожного дня – математика у дітей. Тут було складно, що дитина, отримавши зранку завдання, до вечора його надіслати вже виконаним. А наступного ранку вже нове завдання, тобто не можна було запускати та слідкувати. Крім того, що просто були завдання викладені, у мене, наприклад, багато часу йшло на підготовку. Мені потрібно було розробити такий конспект, по якому дитина 10-го класу могла, опанувати цей матеріал, з детальними інструкціями. Мені необхідно було відшукувати відео-ролики, які вже були в інтернеті, адже на створення самій в мене просто не вистачало часу, адже урок кожного дня, і рекомендувати їх дітям. І далі, розподілити час, щоб приділити консультація в zoom. Тобто така робота виявилася для мене виснажливою, виходило так, що я постійно, зранку до ночі, працювала, готувалася, перевіряла. На вчителя навантаження було великим і колосальним.

Учасниця 2:

Проте, критика більш всього, була саме вчительського сегменту.

Учасниця 7:

Тому що, не всі школи робили так, як наша. Багато шкіл пустили це на самоплив.

Учасниця 2:

Тобто, знову ж таки, питання стратегії і тактики. І, скажімо так, такі школи делегували ці проблеми на батьківський рівень.

Учасниця 7:

Щодо проблем, які були у дітей? По-перше, якщо я даю завдання, якщо це офлайн, то я викликала дитину до дошки і я бачу, що вона зрозуміла, що ні, і я тут же реагую на це. Тут же, дитина сама має впоратись і я це побачу тоді, коли вона мені відправить увечері. По-друге, не всі діти готові працювати самостійно. І це проблема серйозна. Тому що, хтось із дітей буде старатися, робити, а хтось просто пливе за течією, переписавши готове виконане завдання. Офлайн таке теж існує, але це легко побачити і припинити. Тут не так легко припинити, адже завдання виконано, і дитина каже мені, що я сама робила і т.д.

Учасниця 8:

Що стосується університету, то у нас є своя платформа. Ми там викладали тестові завдання. Студенти, звісно, більш дорослі, і з ними в цьому плані простіше. Але, постраждала, наприклад,

педагогічна практика. Тому що наші студенти в той момент пішли в школу на практику, де вони, набравшись теорії, мали змогу це реалізувати, подивитися, що і як. А практика припинилася через карантин, перейшла в дистанційну форму. Також, складно було і сесію дистанційно приймати, захисти магістерських і державні іспити. Але, я думаю, ми впоралися. Це був величезний екстремальний досвід, але ми стали більш гнучкі, ми навчилися реагувати на різні ситуації по-різному.

Учасниця 2:

Якщо зробити короткий підсумок. Дуже скоро розпочинається наступний навчальний рік. Як ви його оцінюєте, наскільки ви готові? 100% ви відчуваєте вашу готовність?

Учасниця 7:

Так, ми вже готові. Особисто я, як фахівець готова. Я знаю, що у мене тоді не виходило, не вдалося і я вже не буду робити ті помилки. Я по-іншому, можливо, побудую стратегію, і все буде вірно.

Учасник 1:

Якщо я в попередній частині нашого столу сказав, що все вирішує стратегія, то тут, в дистанційній освіті – все вирішує безпека. Тому що ми стикнулися з тим, як казала попередня учасниця, що було

багато імпровізацій з порушенням безпеки, по-перше. З чим саме ми стикнулись, безпосередньо. Для дітей, наприклад, проводились в безкоштовному zoom тренування. І, в один момент, на екрані висвічується знімки порнографічного характеру. Ми в сім'ї з цим стикнулись, і дружина швидко почала затуляти екран, щоб маленький син цього не побачив. По-друге, це тероризм. Як знову ж таки казала попередня учасниця, що багато інформації шукали в інтернеті, а в інтернеті є багато чого різного, і не завжди доброго. Одна з державних установ знайшла на російських ресурсах навчальний матеріал і надіслали це дітям. А виявилось, що матеріал зроблений на окупованих територіях. Тобто, це вже порушення. Громадські активісти знайшли і надали поради, щоб уникнути подібного. Я думаю, що нам ще потрібно залучити багатопрограмного забезпечення, опанувати на наукову мову, навчити викладачів користуватися і тоді ми будемо мати адекватну відповідь на ці загрози. І це має бути державною справою, а не локальними громадськими ініціативами.

Учасник 3:

В нашій громаді ситуація також неоднозначна, всі по-різному зреагували. На жаль, але так виявилось на початку, що керівні органи не готові впроваджувати онлайн-інструменти. Я взагалі на сьогоднішній день маю насторожене відношення до відділу освіти, схильюсь до думки, що ми повинні впроваджувати і децентралізаційні підходи в закладах освіти, тобто передати всі повноваження та бюджет на місцеві школи. А відділи освіти щоб були невеличкими методичними кабінетами. І як показала практика в процесі пандемії, що в тих школах, де налагоджена комунікація між дітьми, вчителями і батьками, якраз швидко і зреагували на ті виклики, від наявності тих самих гаджетів і доступності їх для дітей до роботи в інтернеті з ресурсами. Я знаю випадки в Україні, коли дирекція школи організувала навчання для вчителів (особливо старшого віку) від учнів, коли вони навчали свої вчителів використовувати онлайн-інструменти. Можна сказати, що онлайн-навчання підняло вчителів до використання нових методик. І це є плюс. А взагалі, як на мене, дистанційна освіта має право існувати поряд звичайним навчанням, «живим» спілкуванням.

Учасниця 2:

Хочу запросити наступного учасника до дискусії з питанням про те, наскільки дистанційна освіта в нинішніх умовах є цікавою для дорослих учнів?

Учасниця 9:

Якщо говорити про студентів закладів вищої освіти, то вони і викладачі були готові, тому що елементи змішаного навчання у нас присутні вже багато років. Приблизно 7 років назад, були створені певні платформи, в яких викладені практично всі курси навчальні для студентів. Також, студенти опановують курс дистанційного навчання і до цієї форми роботи ми були готові. Тобто, курси є, можна зайти, завантажити, почитати і скинути викладачу завдання.

Але це були елементи змішаного навчання. Не можна все зовсім викладати дистанційно. Тому що якісного фахівця не буде, якщо навчатися тільки дистанційно. Сьогодні звучала ремарка, що педагогічна практика втрачена, також і технологічну і виробничу практики неможливо пройти дистанційно. Так, ми могли пережити місяць дистанційного навчання, але повністю переходити на підготовку майбутніх фахівців таким чином вважаю, що це буде негативно. Якщо говорити про організацію навчання в університеті, то, в принципі, практично відразу ми отримали певні інструкції і ми знали, що робити. Створені групи в месенджерах були не для навчання, а саме для комунікації. Для того, щоб були якісь живі спілкування, то це були відео-конференції, які проводились в zoom. І тут теж, стикнулися з питаннями безпеки. Тому що zoom на початкових стадіях був не готовий до такого навантаження. Це постійні перезавантаження кожні 45 хвилин, тому що в нас у всіх безкоштовні версії. Тому, моїм побажанням чи рекомендаціями є те, щоб були єдині платформи. Для викладача є дуже важким, коли не бачиш зворотного зв'язку, тобто чи зрозуміла інформація чи ні, яке сприйняття.

Учасниця 8:

Дана ситуація, що склалася з пандемією, вона проявила вразливість незахищених верств населення. І це не можна ігнорувати. Не всі діти, на жаль, мали змогу швидко включатися в процес онлайн-навчання, в когось немає швидкого інтернету, хтось взагалі виїхав до села, де його взагалі немає. Коли немає смартфона. Зараз вже проводяться підготовки, що може бути змішане навчання. Необхідно спрямувати певну субвенцію на закупку тих же планшетів, і представники нашого міністерства освіти говорили про те, що така робота ведеться. Наскільки вона ефективною буде, ми невдовзі побачимо.

Учасниця 2:

Дякую друзі за ваші думки. Пропоную переходити до третього питання на порядку денному, щодо демократії на локальному рівні – досягнення та виклики. Тож, запрошую до обговорення.

Учасник 10:

Всі ми є однією командою і робимо одну справу вже багато років. На жаль або на щастя, зараз Україна відчуває такі часи, про які ми не планували. І мова йде не тільки про децентралізацію, яка

вже 5 років реалізується, а це й пандемія і багато інших речей. Що ми маємо у підсумку? Дійсно, підтримую думку попередніх учасників, що той, хто готувався до якихось змін, хто був внутрішньо готовий, чи будь то громадська організація чи органи влади, чи органи місцевого самоврядування, ті з меншими втратами дивляться у якесь майбутнє. Підкреслюю – якесь. Тому що останні дії центральної влади це показують. Була така прекрасна стратегія, а потім все змішалось. І що буде далі ніхто не знає. Стосовно діяльності органів влади є і плюси, і мінуси. Щодо органів місцевого самоврядування, то тут влада була зацікавлена. Форми змінились і онлайн-конкурси, вікторини в галузі культури, наприклад, були. Тому, виклики, які є зараз, то мова має йти про той масив, який сьогодні є. головне, щоб ми не втратили основне, що у нас є – це люди.

Учасниця 2:

Маю також зазначити певні тенденції, які я спостерігаю, зокрема, на Кіровоградщині щодо тих позицій, які займає місцева влада, в тому числі і деякі ОТГ в контексті того, яким чином потрібно налагоджувати діалог з жителями громади. В умовах, коли дійсно, склалася нестандартна ситуація щодо наявних медіа-ресурсів. Ми знаємо, що місцева влада, віднедавна не мають права мати власний медіа-ресурс, проте існує багато варіацій на предмет того, що можна виступати як інвестори, створювати неформальні майданчики для спілкування в тих самих соціальних мережах, то маю відмітити, що далеко не всі громади використовують данні можливості. Деякі з цих можливостей, підкреслюю, безоплатні. Це питання позиції тих, то тримає штурвал в громаді зараз. І це виклик перед наступними представниками владних структур. Не можу сказати, що в цьому сенсі є однозначність і в цілому ситуація є позитивною, додам нотку песимізму. Тут скоріше є розуміння того, що воно є, і хай собі працює. Тобто не можна говорити, що є якісь позитивні зрушення.

Учасник 10:

Відносно загроз на локальному рівні, з позиції свого досвіду роботи у сфері неформальної освіти. Бачив багато міжнародних організацій, які це фінансували і були різні підходи, і висновок один – 100% результату ніколи не буває. Є люди, які завжди будуть казати, що нічого не виходить, але давайте зустрічатися далі. І є люди, які тільки-но почують якусь важливу інформацію, одразу її

впроваджують і досягають результату. Це залежить не від якості формальної освіти, не тих знань, а від мотивації людини. Якщо людина мотивована, то у неї все вийде, і такими людьми необхідно пишатися.

Учасниця 2:

Це ще залежить від платформи. Можна відвідувати різні заходи, платформи, і не факт, що будуть такі знання, які хочеться впроваджувати. Тому, тут ще й потрібен баланс і пропорції.

Учасниця 9:

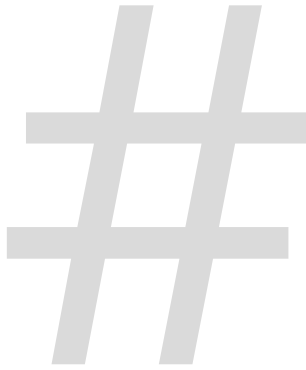
На мою думку, майбутнє все-таки за цифровим суспільством, за створення можливостей діджиталізації. Але, і те що сьогодні говорили і з власного досвіду, в суспільстві ці зміни потрібні. І якщо говорити про дистанційне навчання, то я за змішану форму навчання, не переходити на повністю онлайн навчання.

Учасник 3: Хочу, по-перше подякувати за змістовний захід і, як завжди, перед ІСКМ стоять виклики, які сьогодні були висвітлені, і в питаннях роботи влади, і в питаннях роботи громадської активності і роботи з громадянами. Все це дійсно залежить від внутрішньої мотивації і можливості співпрацювати з громадою.

Учасниця 2:

В цілому, та дискусія, яка сьогодні відбулась, підтвердила не новий меседж, який я неодноразово чула і переконуюсь в черговий раз, що це правда. Немає в ситуації, яка відбувається в країні, тільки однієї винної сторони. Тобто не можна говорити, що країна не готова до викликів пандемії тільки тому, що влада не така, як треба. Або не можна говорити, що у нас така ситуація, тому що активісти не такі. Скажу відверто – винні всі. Якщо б ми всі робили все в повному обсязі, то подібних питань не виникало б. тому, наше завдання, людей з більшою мотивацією – робити свою роботу добре і намагатися надихати інших.

ПРО ПРОЕКТ

"ПЕРЕХІД ДО ЦИФРОВОГО МИСЛЕННЯ"/ "TRANSITION TO THE DIGITAL MINDSET"

Тривалість проекту: 1 липня 2020 року – 31 грудня 2020 року.

Джерело фінансування: Фонд сприяння демократії Посольства США в Україні.

Бюджет проекту: \$18 825 (\$17875 від Фонду сприяння демократії Посольства США в Україні; \$950 від Інституту соціокультурного менеджменту).

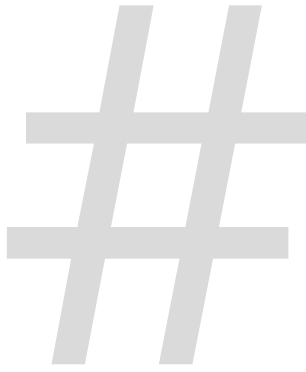
Географія проекту: Кіровоградська область.

«Перехід до цифрового мислення» це проект, що спрямований на сприяння розвитку локальної демократії через підвищення компетентності громадських активістів Кіровоградської області з питань інформаційного забезпечення реалізації громадських ініціатив у громадах Кіровоградської області з використанням діджитал-інструментарію, створення інформаційно-комунікаційних центрів при закладах культури.

ПРОЕКТ ПЕРЕДБАЧАЄ:

- проведення комунікаційного заходу у форматі круглого столу з метою обговорення питань щодо ролі діджиталізації в розвитку демократії на місцевому рівні й участі громадських активістів у цьому процесі.
- проведення чотирьох тренінгів, що сприятимуть набуттю практичних знань та умінь громадських активістів із питань реалізації громадських ініціатив в епоху діджиталізації.
- проведення двох навчальних вебінарів щодо представлення актуальної інформації, методів та шляхів управління інформаційними матеріалами в сучасних умовах та використання діджитал можливостей у громадському секторі.
- випуск електронної версії інформаційного бюлетеню «НДО-Інформ» No1(58), 2020.
- випуск електронної версії «Матеріалів круглого столу».
- надання консультаційної підтримки та супровід учасників проекту в реалізації громадських ініціатив.

ПРО ІНСТИТУТ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Інститут соціокультурного менеджменту (ІСКМ) – є неполітичною, некомерційною, нерелігійною, недержавною громадською організацією, яка виникла в 2000 році, а в 2001 році була офіційно зареєстрована.

ІСКМ реалізує соціокультурні проекти, навчає громадських активістів, проводить дослідження, розробляє і видає навчально-методичні посібники, інформаційні бюлетені та інші посібники, що висвітлюють особливості реалізації громадської діяльності, активізації громад, трансформації закладів культури в центри місцевої активності.

Свою місію ІСКМ вбачає у сприянні демократичній трансформації українського суспільства шляхом підтримки розвитку місцевих громад, незалежного інформаційного простору та інтеграційних процесів на локальному рівні.

Основними напрямками діяльності ІСКМ:

- освітній;
- інформаційний;
- дослідницький.

Основні тематичні пріоритети ІСКМ:

- розвиток громад;
- трансформація закладів культури в Центри місцевої активності;
- розвиток демократичних процесів;
- сприяння євроатлантичній інтеграції України.

Основні форми роботи ІСКМ:

- проведення освітніх заходів (семінарів, тренінгів, конференцій);
- розробка навчально-методичних посібників; проведення досліджень, адвокасі кампаній;
- інформування цільової аудиторії (тематичні Інтернет сторінки, бюлетені, пресконференції);
- адміністрування грантових програм.

Керуючі принципи:

- головна мета – розвиток громад;
- під розвитком громад ми бачимо розвиток людей;
- індикатором виміру розвитку людей є рівень соціального капіталу;
- рівень соціального капіталу – це рівень довіри між людьми;
- наш шлях – підтримка місцевих ініціатив через Центри місцевої активності;
- технологія – соціальна анімація;
- для того, щоб соціальна анімація ввійшла в життя громад, ми навчаємо громадських активістів.

ІСКМ успішно реалізував/реалізовує 30 соціальних проектів. Діяльність ІСКМ підтримується або підтримувалась: Фондом Євразія (USAID), ICAP «Єднання», Фундацією прав людини (Посольство Швейцарії), Міжнародним Фондом «Відродження», Фондом ім. Стефана Баторія (Фундація Форда), Міністерством закордонних справ України, Міністерством культури України, Міністерством екології та природних ресурсів України, Комітетом виборців України (Міністерство закордонних справ Данії), Фондом Східної Європи (USAID), Pact в Україні (USAID), NATO, Фондом ім. Ч. С. Мотта, ІЕД (Європейським Союзом), Фондом сприяння демократії Посольства США в Україні, а також благодійними пожертвами громадян та бізнесу.

За ініціативи ІСКМ створено неформальну коаліцію організацій та громадських активістів – «Мережа соціальних аніматорів», що займаються розвитком територіальних громад, використовуючи метод соціальної анімації та потенціал закладів культури, що працюють як Центри місцевої активності.

ІСКМ має велику навчально-методичну базу, розробляє та проводить власні тренінги, проводить дослідження, розробляє та видає власні - посібники, інформаційний бюлетень «НДО-Інформ», матеріали конференції та круглих столів. Видання ІСКМ користуються великим попитом у науковій та громадській сферах, свідченням чого є високий індекс цитування у Google Академії – 186 посилань.

Контактна інформація:

Адреса офісу: офіс No 1 (2 поверх), вул. Олега Ольжича, 75-а, м. Кропивницький, Україна, 25000.

Електронна адреса: adm.iscm@gmail.com

Сайти: www.iscm.org.ua, www.lacenter.org.ua, www.lac.org.ua

© ІНСТИТУТ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Редагування: Абрамов Л.К., Набока О.І., Шевченко А.В.

Фото: Набока О.І.

Дизайн: Шевченко А.В.

Технічне редагування: Шевченко А.В.

Кількість умовних друкованих аркушів: 1,5

#Digital_mindsetNGO

© ІНСТИТУТ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

adm.iscm@gmail.com
www.iscm.org.ua
www.lacenter.org.ua
www.lac.org.ua